

фауну, що є сприятливим для розвитку зеленого туризму. В районі є багато цікавих об'єктів для спелеотуризму такі як печери, скелі, каньйони тощо.

В районі також є достатня кількість водоспадів, що дозволяє туристам помилуватися красою району та самого міста Бучач, а саме Русилівські водоспади, Сокілецькі водоспади та інші. Відтак, атрактивності району сприяють різноманітні туристичні ресурси Бучацького району. А важливим аспектом у розвитку туристичного бізнесу у регіоні є відродження та збереження його культурної та архітектурної спадщини.

Список використаних джерел

1. *Бучач і Бучаччина. Історично-мемуарний збірник / ред. колегія Михайло Островерха та інші. – Нью Йорк – Лондон – Париж – Сідней – Торонто : НТШ, Український архів, 1972. – Т. XXVII. – 944 с. – іл.*

2. *Козловський П., (відповідальний), Балюх В., Легка Л., Тракало В. (автори тексту). Бучач. Туристичний путівник. – Тернопіль : Збруч, 2005. – 60 с. – ISBN 966-528-236-0.*

3. *Тернопільський Енциклопедичний Словник/ Передмова Геннадія Яворського-Тернопіль: ВАТ ТВПК «Збруч», 2004. – Т.І.А-Й-696 с.*

Юрій ВИШНЕВСЬКИЙ

Науковий керівник

канд.екон.наук, доцент Федірко М.М.

Тернопільський національний
економічний університет

ВДОСКОНАЛЕННЯ ЛІЦЕНЗІЙНИХ УМОВ ПРОВАДЖЕННЯ ТУРИСТИЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ: МІЖНАРОДНИЙ ДОСВІД ТА УКРАЇНСЬКІ РЕАЛІЇ

На сьогоднішній день, ліцензування є способом державного регулювання у сфері туризму який застосовується у багатьох країнах світу. Необхідність оперативної взаємодії суб'єктів туристичної діяльності та органів державної влади викликана високими споживчими ризиками в галузі туризму, які потребують використання спеціальних механізмів захисту як прав і законних інтересів споживачів-туристів, так і підприємств-партнерів по бізнесу. Порядок отримання дозвільного документа та встановлення правил провадження туристичної діяльності відрізняється по країнах світу та залежить від комплексу факторів – моделі державного управління туризмом, розвиненості загальної бази законодавчих актів, сформованості та структурованості туристичного ринку, наявності професійних асоціацій туристичного бізнесу тощо.

В Україні на державному рівні відсутній чіткий механізм роботи туристичної галузі. Ліцензування у сфері туризму потребує підвищеної уваги з боку Міністерства економічного розвитку і торгівлі. Для подолання суперечностей, які містяться у нормативно-правових актах з туристичної діяльності, треба на законодавчому рівні створити цивілізовані умови для того, щоб туристична компанія насправді заробила, тоді це буде вигідно всім – і туристам, і турфірмам, і державі в цілому.

Актуальним питанням сьогодення є вдосконалення ліцензійних умов у сфері туризму, на основі міжнародного досвіду. Варто зазначити що галузь туризм, знаходиться у стані постійних адміністративних реформ. Відповідно до Закону України «Про ліцензування певних видів господарської діяльності», Ліцензіатам, які отримали ліцензію на провадження турсервісної діяльності, визначають вичерпний перелік організаційних, кваліфікаційних та інших спеціальних вимог, обов'язкових для виконання суб'єктами господарювання, які провадять турсервісну діяльність, протягом року, відповідну до підпунктів 4.1 - 4.2 розділу IV Ліцензійних умов провадження турсервісної діяльності, затверджені цим законом. [1]

Загальновідомо, що протягом останніх років в Україні спостерігається постійна реорганізація відомств, на які покладено функції управління сферою туризму. Туристична галузь нашої країни за період з 1991 по 2011 роки перетерпіла вісім основних змін органів, відповідальних за її розвиток, – від четвертої моделі, яка характеризується відсутністю центрального органу виконавчої влади у сфері туризму, та третьої моделі (НТА при уряді держави) до другої, коли туристична галузь входила до складу Міністерства культури і туризму. Внаслідок адміністративної реформи, яка триває в Україні, починаючи з грудня 2010 року сфера туризму підпорядкована Міністерству економічного розвитку і торгівлі, але інформація, яка представлена на офіційному сайті центрального органу виконавчої влади, не дозволяє зробити висновки про розвиток туризму в державі[2,212].

Варто зазначити, що розходження в законодавчій базі ліцензування діяльності з обслуговування туристів у країнах світу залежать переважно від рівня державного регулювання туристичною сферою. Так, якщо держава приділяє багато уваги саме розвитку туризму, то нормативно-правова база ліцензування охоплює значну кількість суб'єктів і об'єктів ліцензування, включаючи послуги не лише туристичних фірм, а й засобів розміщення, підприємств харчування, транспортних організацій, а також розважальних закладів. З іншого боку, якщо держава не наголошує на розвитку туризму, то ліцензування як форму контролю за діяльністю туристичних організацій не проводять. Однак у таких випадках державні органи залучають інші механізми щодо захисту прав споживачів і виробників туристичного продукту і послуг, наприклад, запровадження механізму фінансових гарантій відповідальності туристичних фірм. Крім того, у країнах, де законодавча система перебуває на доволі високому рівні, простежується зменшення впливу органів центральної виконавчої влади на суб'єкти господарювання, що дає їм можливість об'єднуватись у профільні недержавні асоціації з метою встановлення власних стандартів обслуговування та системи захисту прав споживачів і партнерів по туристичному бізнесу[3,с.68].

На підставі вивчення міжнародного досвіду, удосконалення системи ліцензування необхідно проводити за наступними напрямками:[4.с.321]

1) Зосередження меншої уваги на функції ліцензування в центральних органах виконавчої влади щоб не створювати труднощі як для суб'єктів господарювання, що проблемно пов'язані із збільшенням часу та коштів для отримання ліцензії, так і для самих органів ліцензування в частині якої здійснюється контроль за додержанням ліцензіатами ліцензійних умов.

2) Введення децентралізації системи ліцензування шляхом передачі як окремих, так і всіх функцій з ліцензуванням окремих видів господарської діяльності на місцевий рівень влади.

Отже, реформування системи ліцензування є актуальним завжди. Держава має створити систему яка б мала йти назустріч підприємцям та не використовувати ліцензування для задоволення інтересів окремих учасників туристичного бізнесу. Ліцензування має стати для підприємця не тягарем, а керівним механізмом для реалізації ним свого конституційного права, який би забезпечив втілення в життя основних принципів державної політики у сфері ліцензування, визначених Законом, та спрямував підприємництво, насамперед, для підвищення добробуту громадян та держави в цілому.

Список використаних джерел

1. Закон України «Про ліцензування певних видів господарської діяльності» від 01 червня 2000 р. № 1775 -III [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://rada.gov.ua>.

2. Гурбик Ю. Ю. Інституційні аспекти державного регулювання туристичної сфери в Україні / Ю. Ю. Гурбик // Держава та регіони. – 2008. – № 4. – с.234. – (Сер. Державне управління).

3. Донченко Л. М. Проблеми та перспективи державної підтримки розвитку туризму / Л. М. Донченко, Н. П. Гостєва // Держава та регіони. – 2010. – № 1. – с. 125 – (Сер. Державне управління).

4. Жадько К. В. Понятійне визначення механізмів державного управління міжнародним туризмом / К. В. Жадько // Держава та регіони. – 2008. – № 2. – с. 345. – (Сер. Державне управління).

Наталія ГАНУСЕВИЧ

молодший науковий співробітник
науково-дослідницького відділу
НЗ «Замки Тернопілля»

МИКУЛИНЕЦЬКИЙ ЗАМОК І ВАРІАНТИ МУЗЕЄФІКАЦІЇ ПАМ'ЯТКИ АРХІТЕКТУРИ XVII СТ.

Микулинецький замок знаходиться на вершині пагорба, на півночі від містечка у вигині річки Серет, оточений з трьох боків її водами. Як зазначив Г.Л.Боплан, містечко лежало на шляху татарському і було уфортифіковане [15, с.165]. Де на карті України пол. XVII ст. видно поєднання оборонних споруд, тобто міських валів і замку в одну фортифікаційну оборонну систему [18,с.166]. З опису Ульріка Вердума випливає, що води річки Серету – розлилися і оточували місто і замок створюючи став [4,с.127].З типологічними ознаками це регулярне укріплення протобастіонного типу [6,с. 272].

Планувальна структура замку, руїни якого можна і зараз оглянути, та архітектурний вигляд склалися після 1637 року в результаті перебудови раніше існуючого укріплення Станіславом Конецьпольским [19,с.386]. Він був забудований по периметру дитинця житловими і господарськими приміщеннями, а на кутах чотири круглі башти покриті шатровим дахом [17,с. 141], поєднуючи у собі дві цілі оборонну і меш кальню [2,с. 59]. Як матеріал для будівництва